

Κίνημα Αλλαγής Πράξη δεύτερη: Συνέδριο, διορισμοί οργάνων και διμέτωπη πολιτική.

Συνέδριο. Ήταν να το δούμε και αυτό. Μεγάλη καινοτομία. Μεγάλος νεωτερισμός. Ούτε στην Αμερική δεν γίνονται αυτά. Εκεί τουλάχιστον στα συνέδρια εκλέγουν πάντα αντιπροσώπους και οι αντιπρόσωποι (εκλέκτορες) ψηφίζουν. Εδώ μια συγκέντρωση μελών και φίλων σε έναν χώρο την ονόμασαν συνέδριο. Είναι το πρώτο ιστορικά συνέδριο χωρίς εκλεγμένους συνέδρους. Και από αυτό το... «συνέδριο» προέκυψαν και όργανα χωρίς ψηφοφορία. Για να διασφαλιστούν πλήρως οι κομματικές ισορροπίες. Ούτε στο Κομμουνιστικό κόμμα της Κίνας δεν γίνονται αυτά. Πολλές υπερβάσεις, πολλές πρωτοτυπίες. Μήπως βρισκόμαστε μπροστά σε κάτι εντελώς νέο και ρηξικέλευθο και αδυνατούμε να το παρακολουθήσουμε όντας προσκολλημένοι στα παλιά; Δεν νομίζω. Η απουσία από την άλλη οποιασδήποτε κριτικής στάσης απέναντι σε όσα συμβαίνουν προβληματίζει. Για να είναι σύμφωνοι όλοι σημαίνει ότι υπάρχει συλλογική συνέργεια και ευθύνη. Ο χώρος γίνεται φανερό ότι προχωρά συντεταγμένα μέσα από συμφωνίες κορυφής, με την συγκατάθεση όλων των συνιστωσών. Το θέμα είναι μέχρι πού μπορεί να πάει με αυτόν τον τρόπο. Η εκλογή ηγεσίας από την βάση συνιστά αντικειμενικά ένα άνοιγμα στην κοινωνία που όμως δεν πρέπει να παραμένει μόνο σε αυτό το επίπεδο. Γιατί τότε αυτό που πετυχαίνει είναι να ισχυροποιεί τα αρχηγικά χαρακτηριστικά ενός κόμματος, να το καθιστά πολύ περισσότερο αρχηγικό απ' ό,τι οι κλασσικές κομματικές διαδικασίες. Στην περίπτωση που εξετάζουμε αυτό που προέκυψε από τις εκλογές στην Δημοκρατική συμπαράταξη είναι μια ηγετική ομάδα με λεπτές ισορροπίες στο εσωτερικό της που για να μπορέσει να διαχειριστεί την συνύπαρξη και την ενότητά της είναι υποχρεωμένη να αυτοπεριορίζεται συνεχώς και να δρα ανεξέλεγκτα από θεσμικές και κομματικές διαδικασίες. Είναι ένα κλαμπ εκπροσώπων κομμάτων και επωνύμων που βρίσκονται σε ευθεία αντιπαράθεση και αντιπαράθεση με το νόημα και την ουσία ενός δημοκρατικού ανοίγματος στην κοινωνία. Εξαντλούν

καθημερινά την δραστηριότητά τους σε μαραθώνιες συζητήσεις και διαβουλεύσεις μεταξύ τους για πρόσωπα, για κομματικές θέσεις, για υποψηφιότητες, για διορισμούς. Αδυνατούν να προσδώσουν την παραμικρή δυναμική στην Κεντρώα παράταξη. Είναι μια ηγεσία χωρίς καμιά οργανωτική σχέση με το πολιτικό της χώρο. Ξεκομμένη εντελώς από αυτόν και απόμακρη. Σε μια καθαρά νοητή σχέση μόνο μαζί του.

Στο πολιτικό επίπεδο τα πράγματα είναι ακόμα πιο ανεπαρκή και απλουστευτικά. Εδώ έχουμε την υιοθέτηση μιας Διμέτωσης πολιτικής (Ενάντια στην Δεξιά και την Αριστερά) και σενάρια για Τρίτη εντολή που θα μετατρέψει την Παράταξη σε ρυθμιστή και πάλι των πολιτικών εξελίξεων. Μικρομέγαλες επιθυμίες που αντιστρατεύονται η μία την άλλη. Γιατί καμιά διμέτωση πολιτική δεν μπορεί να οδηγήσει σε μιά εθνική ενότητα ή ακόμα σε μια δικομματική συνεργασία (όπως ευαγγελίζονται οι θιασώτες της τρίτης εντολής).

Αλλά και από την άποψη της αυτονομίας: Αυτονομία δεν σημαίνει κεντρισμός δεν σημαίνει διμετωπισμός. Αυτονομία είναι να κάνει κάθε κόμμα τις δικές του επιλογές, να είναι ανεξάρτητο, να μην ετεροπροσδιορίζεται.

Αντί λοιπόν για κίνημα μας προέκυψε μια ηγετική κατάσταση που ελέω θεού κανονίζει τα πάντα. Το εγχείρημα στην ουσία έχει αποτύχει. Μπορεί εντελώς πρόσκαιρα να διασφαλίζει κάποια κοινοβουλευτική παρουσία αλλά σαν πολιτική διαδικασία έχει ακυρωθεί. Μένει να δούμε αν και πότε και κάτω από ποιους όρους το πρόβλημα της ανανέωσης στο χώρο αυτό θα ξανατεθεί.

M.X.